

Hän.

Kuulin; olisi sinun rakastettava itseäsi ensin. Vasta sitten voit kohdata hänet.

I

Kohtaan varjoni antaumuksella, sillä tiedän että palkintoni on niin suuri. Se avaa portin syvemmälle sinuun, sillä vastustamattoman haluni, alkuvoimaisen janoni tieltä padot avautuvat avautumistaan. Syöksyn sinuun syvemmin, vahvemmin, ehdottomammin, jokaiseen soluusi saakka, huomatakseni vain että sinä olet ääretön. Ja äärettömydessäni minä vien sinut jumalaiseen tanssiin, sellaiseen jossa kohotaan spiraaleihin ja syöksytään sen jälkeen kohti autuutta.

Vain minä itse estän itseäni virtaamasta sinuun. Vain minä estän sinua virtaamasta minuun. Minä olen syyllinen, niin vapauttavaa kuin se onkin, sillä minulla itselläni on silloin avaimet käsissäni.

On jotenkin vaikuttavaa kokea, siinä on jotain perimmäisen alkuvoimaista, että miten on tuo mies, maskuliininen ja älykäs tiedon haltija, maallisen aspektin haltuun ottanut, juureva, ”mullassa”, omassa voimassaan seisova, ja sitten hänessä on se luonnollisuus tipahtaa syvälle, niin syvälle kun on tarve tulla minua vastaan. Se haavoittuvuus, keskeneräisyyden näyttäminen, tunteista kertominen ja niiden näyttäminen saa minut syttymään. Enkä enää tiedä parempaa, enkä tiennyt sen kaltaista olemassa muuta kuin sieluni maalatuissa unikuvissa. Entä se miten hän pitää tilaa yllä, jossa minä myrskyän, hajoan, otan taas uuden muodon ja nousen korkeuksiin ja kaikkea siltä väliltä, ja hän seisoo edelleen siitä syvästä juurevuudestaan käsin ja kuinka se saa hänet juurtumaan vielä syvemmälle voimaansa, sillä hän toteuttaa tarkoitustaan miehenä, ja kuitenkin se pehmeys on läsnä, on pehmeät kädet, pehmeä ote, niin että tuuleni saa ohjailla, mutta niin se ote on omasta syvyytesi kohtaamisesta käsin vahvistunut, että se on ehdoton ja luja. Se ei päästä minua irti, se on kuin luonnonlaki.

Ja inhimillisyydessään kaikki voi romahtaa hetkessä. Me kumpikin tiedämme sen. Ja siihenkin meillä on tilaa, sillä meissä asuu luottamus korkeampaan. Emme me yksin tätä ihmisen matkaa tee. Olisi se paksua sanoa jotakin sen suuntaistakaan, että meillä se voima on, olemme kaikkivaltaisia ja voittamattomia. Sen sijaan meissä on tahto polvistua suuremman eteen, kun olemme hukassa. Se ei edes ole tahto, vaan selviö. Meitä kannetaan.

Rakastelu kanssasi on sitä, että koko tuollaisella henkisellä olemuksellasi, energiallasi, kaikessa emotionaalisessa presenssissäsi tulisit uudestaan ja uudestaan kohti olemustani, aina vähän syvemmälle minun inhimillisiin kerroksiini sinä hivuttautuisit, kunnes se on sietämätöntä ja minun on vain antauduttava, päästettävä irti kontrollista. Ja en puhu ensisijaisesti fyysisestä yhtymisestä, vaan kaikesta sen ympärillä. Rakastelu tapahtuu tunteiden, yhteyden ja energian tasolla.

Fyysinen taso on sen maallinen ilmentymä ja toisaalta portti takaisin äärettömyyteen. Ekstaattisinta on kokea intiimiys henkisellä ja emotionaalisella tasolla. Sinä rakastelet jo minua, kun et anna minun työntää sinua pois. Pysyttelet lähellä kivussanikin, huomaatkohan itsekään, siinä tapahtuu taikaa. Siinä tapahtuu taikaa, kun valosi työntyy pimeääni. Sen tuloksena on parhaimmillaan täysi antautuminen. Siinä hetkessä taivas todistaa minulle todeksi, ettei tämä kaipaukseni ole koskaan ollut harhaa, ei sittenkään.

Haluan kohtaamista, joissa myös sinä tulet näkyväksi minulle. Että molemmat puhuvat itsestä käsin, taikka ovat ihan hiljaa vain. Tila, jossa koko ihmisyyys saa näyttäytyä sellaisenaan kuin juuri siinä hetkessä on. Turvallinen, rakkaudellinen, luottamuksellinen. Kasvun ja peilauksen tila.

Keskeneräisyyden ja raakarehellisyyden tila.

Näytän sinulle syvyyteni, näytä sinä minulle. Mitä enemmän annat, sitä enemmän minussa vapautuu ja mitä enemmän minussa vapautuu, sitä enemmän sinä saat.

II

Ja jos minä sinut hylkäisin siinä hetkessä, kun avaisit itsestäsi jotain todella tärkeää, tiedäthän että se on minä, joka pelkää. Se on minä, jonka keskeneräisyys satuttaisi sinua, ja sinä sanoisit, että älä hylkää minua ja minä vastaisin menemällä syvälle itseeni, kohtaisin sen mustan ja antaisin rakkautta, ja sitten muistuttaisin itseäni pysymään sydän pehmeänä. Pysy sydän pehmeänä.

Onhan meillä tilaa siihen, että minun varjoni hiipivät paikalle huomaamattani. Eihän siihen kaikki hajoa, eihän. Jos satutan sinua, minä minussa ei satuta, se on haava, joka satuttaa. Tuodaan siihen yhdessä valoa ja minä lupaan nähdä itseni, hirviön itsessäni, minä koitan osata. Minä lupaan.

Että kertoisin valassani rakkaudestani sinua kohtaan, mutta antaisin myös varjovalani. Minä kertoisin mitä minä pelkään, minkä kanssa sinä olet tekemisissä. Että ne haavat vielä ovat, mutta minä tiedostan jo niin paljon paremmin. Ja ennen kaikkea minulla on tahtotila. Kertoisin vaikka sen, että joskus pelästyn, että hukkaan itseni itseltäni. Tai että joskus minulle herää pelko petoksen kohteeksi joutumisesta, että rakkaus olikin illuusio. Tai että en ihan aina luota ihmiseen, vaikka siihen ei olisi oikeaa syytä, sillä varjo minussa laulaa vanhoja lauluja. Joskus painun nöyryytyksestä pieneksi äitini halveksunnan edessä tai uskon oikeasti siihen, että en ole riittävä isälleni.

Mutta polttavassa tulella minä palan, jos täytyy, sillä tuli on ystäväni, maan tiheästä roudasta pusken läpi elämään, sillä maa on liittolaiseni. Valtameri ei enää hukuta minua, sillä minä olen valtameri. Minussa on mieletön voima, jonka herkkyyteni ja päättäväisyyteni ja sydämen integriteettini värittää eloon.

Minä olisin valmis antamaan itseni kokonaan hänen käyttöönsä, olisin valmis antautumaan hänen voimalleen, sillä tietäisin että hän ottaisi minut rakkaudesta käsin, ei vallasta, haavoista, ylemmyydestä käsin. Hän ottaisi minut tasavertaisena, mutta ominaisesta periaatteestaan käsin, hän lähtisi kanssani siihen elämän tanssiin, jossa annetaan ja vastaanotetaan, jossa molemmat ovat yhdessä enemmän ja se joka toiselta riistäisi, olisi itekin vähemmän. Niin on tarkoitettu, että minä olen sinä ja sinä olet minä, kolikon kaksi puolta ja ei koskaan minä vastaan sinä, ja jos siihen

ajautuisimmekin inhimillisyydestämme, astuisitko takaisin samalle puolelle kuin minä, että ollaan taas rinnakkain ja näkisimme minkä kanssa olemme tekemisissä. Minäkin tekisin samoin, mutta minun varjossani asuu itsepäinen lohikäärme, joka nostaa päätään toisinaan ja ei kykene tulemaan vastapuolelta. Minä harjoittelen kesyttämään tuota lohikäärmettä.

On minulla muitakin lohikäärmeitä. Minä olen lohikäärmeenkesyttävä. Olen kuitenkin myös keiju. Sellainen jonka siipi on vähän vinksallaan. Mutta ei siitä sen enempää.

III

Näetkö sinä kuinka pitkälle olet tullut? Että sinä olemuksellasi voit kannatella tällaista valtamerta. Se on minun mittarini ja kerron sinulle nyt; olet kauneinta voimaa, mitä maa päällään voi kantaa. Se on sellaista voimaa, joka tulee syvyydestä, syvyyden kautta. Se tulee siitä, kun koskettaa pohjimmaisista pohjimmaista inhimillisessä itsessään ja sitten armosta saa koskettaa korkeinta olemassa olevaa. Se on yhteys, joka on punoutunut maan ja taivaan välille ja kun meissä on nuo punokset, me yhdessä punotaan jotain vielä suurempaa. Ja suurempi ei ole loistokasta maallisissa asteikoissa, ei ollenkaan, vaan se on potentiaali jota kukaan sielu ei täällä yksin voi valjastaa. Se valjastuu kun kaksi vahvan herkkää, ”toinen jalka verhon tuolla puolen” virtauttaa jumalallista tähän maailmaan. Ja heillä on suurempi tehtävä, kuin yhdellä yksin, ei maallista suuruutta, vaan hengen suuruutta. Antaminen ja vastaanottaminen nousevat uudelle tasolle ja he riisuvat itsensä vieläkin paljaammaksi, autenttisemmaksi toinen toistaan raviten kasvuun ja luomalla ravinteikasta kasvualustaa. Niin suuri on rakkauden voima. Se menee pintaa syvemmälle myriadeille tasoille, ihminen on melkein vain kuori, kun operoidaan sisäisyydessä, korkeuksissa, laajuuksissa ilman rajoja ja ollaan toinen toisensa sielunpeilejä, niin kauniissa kuin rumassa. Hyvässä ja pahassa. Siinä välissä ei näet enää lajitella, kun jo tiedetään että kaikki lähtee liikkeelle Jumalan rakkaudesta ja pimeinkin pimein on vain ihmisen huuto takaisin kotiin. Kaiken me otamme vastaan vahvaan syleilyymme ja kapasiteetti on loputon.

Ja miten voisinkaan täyttää tehtäväni paremmin kuin ottaa vastaan sinun kyyneleesi ja vuodattaa ne omista silmistäni. Ei siksi että uhrautuisin vaan siksi että sinä olet minä ja minä olen sinä. Rakkaus ei tee eroja, sinun kipusi on minun kipuni.

Ja kuitenkin, suurin ja väkevin viisaus asuu hiljaisuudessa. Ettei tarvitse sanaakaan. Kun sulkee silmät ja hengittää, tuntee puolikkaansa siinä, sillä jumalainen on aina läsnä. Se asuu vaatimattomuudessa, läsnäolossa, siinä että auringonlasku on jo elämää suurempi ihme ja tarina. Elämää suurempaa on sammaleen pinta sormien alla, elämää suurempi on läsnä siinä hetkessä kun tuuli nappaa lehden maasta ja kiepauttaa sen jalkojesi juureen. Ja tämän suuruuden me ymmärrämme, tulemme pieniksi sen edessä. Rakkaus asuu hiljaisuudessa.

Rakkaus asuu koettelemuksessa. Siinä että uskaltaa kokeilla missä omat ja toisen ääriviivat kulkevat. Kuinka paljon voit ottaa vastaan, kuinka paljon antaa. Mikä on inhimillinen kapasiteetti, mikä palvelee henkeämme. Koettele minua. Koettele niin että maa järisee jalkojeni alla. Pitele hellästi mutta älä pelkää että minä menisin rikki. Anna painetta ja ole valmiina ottamaan vastaan. Silloin minä olen sulaa vahaa käsissäsi. Minä takaan sen. Silloin saan luopua vahvan ja pärjäävän viitasta, joka varmasti toisinaan alkaa harteilleni kasvamaan. Sinä miehenä saatat minut feminiiniseen pehmeään villin autenttiseen voimaani kiinni taas uudelleen, siihen joka antautuu. Antautuu sinulle, antautuu elämälle. Ja siitä käsin toimiessaan on nainen voimassaan, sellaisessa joka muuttaa maailmaa.

IV

Hän triggeröi rakkaudella varjoni esiin ja samalla antaa rakkaudellisen vastaanottamisen tilan itsessään aueta. Hän ottaa tilanteen haltuun energeettisesti, antaa feminiinin toimia luovasti pitäen huolen raameista, tilasta. Työstä sinä tavallasi, minä pidän huolta selustastasi, hän sanoo, ja antaa täyden vapauden ilmaisussa, miten ikinä se näyttäytyykään, ja ottaa sen syvälle vastaan. Luottamus naisen kykyyn on läsnä, on selviö että nainen ottaa vastuun ja hoitaa sen mikä hänelle kuuluu. Kesyttää pedon. Kumpikin tietää intuitiivisesti paikkansa ja pyhän tehtävänsä tässä.

V

Vapaus. Vapaus asuu luottamuksessa itseensä ja suurempaan. Vapaus on riippumattomuutta, muttei poissulje kiintymystä, sitoutumista, lojaaliutta. Vapaus on siinä kun antaa toisen kasvaa omalla tiellään, vaikkei se näyttäisi kulkevan suoraan kohti vaan jonnekin tuntemattomaan. Ettei pelkää, vaan luottaa. Luottaa että kaikki tapahtuu aina suuremmaksi hyväksi. Luottaa että me olemme toisillemme ja näiden teiden kautta kohtalomme kietoutuu vain tiiviimmin yhteen.

VI

Kyllä hänkin käy omia prosessejaan läpi, tottakai. Ja en minä pistä häntä niistä tilille, sillä on tärkeintä että hän käy prosessejaan. Kyllä minä voin olla syyllinen. Ei se minua haittaa. Minun sydämeni täyttyy onnesta, kun hän vapautuu kahleistaan aina vain syvemmin. Minä iloitsen kun katson kuinka hän kukkii, kuinka hän lentää. Kuinka hänestä tulee aina vain enemmän se ihminen, johon hän tuntee yhä syvenevää rakkautta ja kunnioitusta. Voisiko toiselle muuta toivoa.

Siksi päästän aina irti, uudelleen ja uudelleen. Kun huomaan, että hänen paidan helmansa on ajan saatossa puristunut nyrkkiini, minä avaan kämmeni ja päästän irti. Ehkä se ei ole minulle helppoa lainkaan, mutta tiedän että se palvelee rakkautta.

He kasvavat omilla teillään. Kaksi kokonaista, silti yksi. Kuin kuun, jolla on kaksi puolta. Myös niissä sykleissä rytmikkäästi edeten, jotka luonto on meihin istuttanut. Uusi verso puhkeaa maasta kun se on valmis. On kasvun kausia, kuolemaa, horrosta. Näitä he kunnioittavat itsessään ja toisissaan, eikä yritä saada itseään kukoistamaan silloin kun on aika lakastua. On kuoltava, jotta uusi voi syntyä. Minun hellissä käsissä sinä saat irrottaa otteesi, minä kiedon huntuuni ja hoivaan sinut uutta kasvua kohden. Ja kun sinä kasvat, minä annan sinulle tilaa hengittää uutta huomista, ja minä katson kun sinä kukoistat. Minä ihailen ja minä itken ihmettä. Elämän ihmettä.

Jos sinä kertoisit, että sinun pitäisi nyt mennä,
minä ulvoisin ja huutaisin
ja itkisin valtameret
pohjiaan myöden täydeksi
ja käpertyisin maan syliin
jotta kipu hälvenisi
edes siedettäväksi
mutta....

Rakkaus minussa päästäisi sinut vapaaksi,
sillä sieluni kertoisi minulle
että hänen olisi tehtävä tuo matka itseensä
meitä kaikkia varten
Sillä me
olemme
yksi.

”Että tulisi hän

joka täyttäisi
jolle et olisi liikaa
joka ei lähtisi
jolle uskaltaisit olla kaikki.

Hän.”

Haluan suhteen, jossa on kaksi vahvan herkkää, jotka tahtovat rakastaa ja olla rakastettuja. Suhteen, missä on halu ja kutsu sukeltaa aina vain syvemmälle itseemme, toisiimme ja elämään, jossa etsitään Jumalaa ja jumaluutta, itsestä ja tosista ja ympäröivästä elämästä. Haluan suhteen, jossa on tilaa kasvaa. Haluan matkakumppanin, sielunkumppanin, sellaisen joka on käynyt omaa tietoisiksi tulemisen matkaansa, sillä ilman sitä maailmamme eivät voisi kohdata. Ei enää pintaliittoa ja ulkokultaista. Haluan syvää. Haluan sellaisen, jolle läsnäolo on korkea sydämen arvo niin kuin minullekin. Haluan keskeneräisen, että minäkin voisin olla keskeneräinen. Haluan suhteen, joka ei perustu liiaksi valmiiksi määriteltyihin sääntöihin, vaan läsnä on luottamus ja uteliaisuus sitä kohtaan, mikä haluaa valjastua. Haluan levollista, haluan aitoa ja raakaa. Haluan suhteen, jossa on mahdollisuus tulla kuulluksi, nähdyksi, ymmärretyksi ja hoivatuksi, suhteen, jossa voin olla kokonainen minä. Siihen kuplaan haluan.

Kun sinä saat minut tuntemaan. Sinä saat minut puhumaan sielustani saakka.
Sinä saat minut auki vain olemalla siinä, olemalla sinä.

Sellaisen minä haluan.